

Sygn. akt I C 969/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marcin Kołakowski

Protokolant: sekr. sądowy Żaneta Rewczuk

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2016 r. w Warszawie, na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Fundusz Inwestycyjny (...)** z siedzibą w W.,

przeciwko **G. Z.**,

o zapłatę;

1. umarza postępowanie co do ustawowych odsetek za opóźnienie w zakresie ponad jednokrotność tych odsetek od kwoty 190.000,00 zł (stu dziewięćdziesięciu tysięcy złotych) od dnia 21 czerwca 2016 r., do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od (...) Fundusz Inwestycyjny (...) z siedzibą w W. na rzecz pozwanego G. Z. kwotę 7.217,00 zł (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Marcin Kołakowski

Sygn. akt I C 969/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 czerwca 2016 r. (data stempla pocztowego, k. 8) powód (...) Fundusz Inwestycyjny (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie w postępowaniu upominawczym od pozwanego L. P. kwoty 190.000,00 zł z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód twierdził, że przysługuje mu w stosunku do pozwanego roszczenie obejmujące wierzytelność z tytułu wypowiedzianej umowy pożyczki hipotecznej, zawartej między pozwanym, a (...) Bank S.A. z siedzibą w W. w dniu 28 sierpnia 2008 r., na kwotę 200.929,71 zł, zabezpieczonej hipoteką kaucyjną na nieruchomości położonej w W., dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą (...), że (...) Bank S.A. wystawił przeciwko pozwanemu w dniu 23 września 2013 r. bankowy tytuł egzekucyjny (sygn. (...)), któremu Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie postanowieniem z dnia 14 stycznia 2014 r., nadał klauzulę wykonalności, oraz że na podstawie umowy o przelew wierzytelności zawartej między powodem, a (...) Bank S.A., powód nabył od ww. Banku wierzytelność objętą pozwem wniesionym w niniejszej sprawie z prawem do naliczania odsetek.

Sąd Okręgowy Warszawa – Prawa w Warszawie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 3 sierpnia 2016 r. (k. 113) nakazał pozwanemu L. P., aby zapłacił powodowi (...) Funduszowi Inwestycyjnemu (...) z siedzibą

w W. kwotę 190.000,00 zł z odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 21 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 7.792,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tymże terminie sprzeciw.

Wyżej wskazany nakaz został doręczony pozwanemu z odpisem pozwu w dniu 12 sierpnia 2016 r. (k. 117).

Pozwany w dniu 26 sierpnia 2016 r. (data stempla pocztowego) wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty (k. 118) zaskarżając go w całości.

W uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty pozwany zarzucił, że powód nie wykazał istnienia roszczenia objętego pozwem, zarówno, co do zasady, jak i co do jego wysokości oraz nie wykazał, że przysługuje mu ww. wierzytelność dochodzona pozwem, a tym samym, że ma legitymację czynną do wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie. Nadto podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia wskazując, że umowa pożyczki z dnia 28 sierpnia 2008 r., została mu wypowiedziana przez Bank pismem z dnia 28 listopada 2012 r., które odebrał w dniu 10 grudnia 2012 r., że 30 dniowy termin wypowiedzenia upłynął z dniem 9 stycznia 2013 r., że wówczas całe roszczenie stało się wymagalne, w związku z czym przedawniło się po upływie 3 lat od tej daty, tj. z końcem dnia 9 stycznia 2016 r., gdyż było roszczeniem związanym z prowadzeniem przez Bank, jako przedsiębiorcy działalności gospodarczej, zaś pozew w niniejszej sprawie został wniesiony dopiero w dniu 21 czerwca 2016 r., a zatem po upływie terminu przedawnienia. Z ostrożności procesowej pozwany podniósł również zarzut wadliwości całej umowy pożyczki, gdyż – w jego ocenie – zawierała ona klauzule niedozwolone, skutkujące z mocy prawa jej nieważnością w części, zwłaszcza dotyczącej indeksowania udzielonej pożyczki kursem (...).

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał powództwo modyfikując żądanie pozwu w zakresie żądanych odsetek od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, w ten sposób, że wniósł o zasądzenie na rzecz powoda kwoty 190.000,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w jednokrotnej wysokości od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

Na rozprawie z dnia 30 listopada 2016 r. (protokół, k. 151-152) strony ostatecznie podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska procesowe, ponadto powód cofnął pozew w zakresie ponad jednokrotność odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 190.000,00 zł od dnia 21 czerwca 2016 r., do dnia zapłaty, bez zrzeczenia się roszczenia, a pozwany wyraził zgodę na cofnięcie powództwa w tym zakresie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 sierpnia 2008 r. L. P. zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki hipotecznej opiewającej na kwotę 200.929,71 zł i indeksowanej kursem (...). Z uwagi na to, że L. P. zaprzestał spłacania ww. pożyczki (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wypowiedział ww. umowę pismem z dnia 28 listopada 2012 r. Dotarło ono do pozwanego w dniu 10 grudnia 2012 r. Trzydziestodniowy okres wypowiedzenia upłynął końcem dnia 9 stycznia 2013 r. i z początkiem dnia 10 stycznia 2013 r., cała należność obejmująca kwotę pożyczki oraz odsetki stała się wymagalna.

(...) Bank S.A. z siedzibą w W. wystawił w stosunku do pozwanego bankowy tytuł wykonawczy, a następnie wniósł o zaopatrzenie go w klauzulę wykonalności, co nastąpiło postanowieniem z dnia 14 stycznia 2014 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł do komornika sądowego o wszczęcie egzekucji na podstawie ww. tytułu wykonawczego w stosunku do pozwanego.

Umową przelewu wierzytelności nr (...) r., z dnia 19 grudnia 2014 r., (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zbyła na rzecz powoda wierzytelność wynikająca z ww. umowy pożyczki przysługująca dotychczas ww. Bankowi wobec pozwanego.

Pozwany wzywany do dobrowolnej spłaty ww. zadłużenia nie uczynił tego, wobec czego powód w dniu 21 czerwca 2016 r. wniósł pozew do Sądu, który zapoczątkował postępowanie w niniejszej sprawie

Dowód: umowa pożyczki hipotecznej z aneksami k. 26 – 44; wypowiedzenie umowy pożyczki z potwierdzeniem odbioru k. 45 – 47; bankowy tytuł egzekucyjny k. 48; postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności (...) k. 49; (...)

Bank S.A. z siedzibą w W. k. 50 – 78; umowa przelewu wierzytelności z załącznikami k. 79 – 100; zawiadomienie o cesji k. 101; wezwanie do zapłaty k. 102 – 103; odpis KW k. 136 – 138.

Dokonując powyższych ustaleń i mając je na uwadze Sąd zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie niesporne było to, że powód zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki, jak również i to, że z uwagi na to, że zaprzestał jej spłaty, Bank ten wypowiedział mu ww. umowę, co ostatecznie doprowadziło do jej rozwiązania z końcem dnia 9 stycznia 2013 r.

Sporne było zaś to, czy to, czy wierzytelność dochodzona pozwem jest wierzytelnością istniejącą i jak została wyliczona, czy przysługuje powodowi, a w konsekwencji to, czy powód ma legitymację czynną do wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie. Sporne było także i to, czy wierzytelność dochodzona pozwem uległa przedawnieniu oraz to, czy umowa pożyczki, jaka łączyła powoda z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawierała klauzule niedozwolone, skutkujące nieważnością postanowień umownych, które je zawierają, zwłaszcza w zakresie indeksowania udzielonej pożyczki kursem (...).

Zajęcie stanowiska w powyższych kwestiach pozwoliło Sądowi rozstrzygnąć, czy powództwo jest uzasadnione.

Sąd przyznał moc dowodową wszystkim dowodom z dokumentów, jakie zostały zgromadzone w niniejszej sprawie, uznając, że stanowią one pełnowartościowy materiał dowodowy. Autentyczność i wiarygodność tych dokumentów nie była bowiem przez strony kwestionowana. Strony dokonywały jedynie odmiennej wykładni ich treści, w zależności od podnoszonych twierdzeń i zgłaszanych zarzutów. Takie stanowisko stron procesu, w ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę, nie miało jednak wpływu na autentyczność i wiarygodność dowodów z dokumentów.

Niezależnie od rozstrzygnięcia ww. okoliczności spornych w pierwszej kolejności należało rozpoznać zarzut przedawnienia roszczeń powoda podniesiony przez pozwanego, gdyż od jego zasadności zależał ostateczny wynik sprawy. Inaczej mówiąc, nawet rozstrzygnięcie na korzyść powoda okoliczności spornych między stronami (poza zarzutem przedawnienia), w przypadku zasadności zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwanego, powództwo będzie podlegało oddaleniu, jako przedawnione.

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Istota przedawnienia polega na tym, że po upływie terminu przedawnienia, ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia powołując się na upływ tego czasu. Skutek przedawnienia polega więc na tym, że dłużnik uzyskuje prawo zgłoszenia zarzutu wyłączającego możliwość skutecznego dochodzenia wykonania świadczenia przed sądem. Wynika stąd, że terminy przedawnienia określają granice czasowe, w ramach których może zostać skutecznie wytoczone powództwo.

Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Zgodnie z literalną wykładnią wskazanego przepisu, co do zasady termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej trzy lata chyba, że przepis szczególny stanowi inaczej.

Roszczenie zapłaty kwoty pieniężnej z tytułu wypowiedzenia umowy pożyczki bankowej zalicza się do kategorii roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, co zresztą powód wyraźnie i zasadnie przyznał w

odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty i ulega trzyletniemu terminowi przedawnienia (por także wyrok SN z dnia 21 listopada 2008 r., sygn. akt V CSK 164/2008 oraz wyrok SN z dnia 2 października 2008 r., sygn. akt II CSK 212/2008).

Zgodnie z treścią art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. W myśl 124 § 1 i 2 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.

W uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r., wydanej w sprawie III CZP 29/16 Sąd Najwyższy wskazał, że „Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.)”. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., wydanym w sprawie II CSK 196/14.

Pogląd ten podziela także Sąd rozpoznający niniejszą sprawę. Został on zaakceptowany także w orzecznictwie sądów powszechnych (tak m. in. wyrokach sądów okręgowych: w Poznaniu z dnia 21 października 2016 r., sygn. akt IX GC 730/16, w Łodzi z dnia 18 października 2016 r., sygn. akt II C 553/16).

W uzasadnieniu ww. uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że art. 1 ust. 4 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1854) uchylił art. 96 - 98 Prawa Bankowego, które dawały bankom uprawnienie do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych i po nadaniu klauzuli wykonalności wszczęcia na ich podstawie postępowania egzekucyjnego. Zgodnie z art. 11 ust. 3 tej ustawy bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności na podstawie przepisów dotychczas obowiązujących, zachowuje moc tytułu wykonawczego także po jej wejściu w życie.

Niewątpliwie wniosek banku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego przerwał bieg przedawnienia roszczenia, jakie przysługiwało (...) Bank S.A. z siedzibą w W.. Nie oznacza to jednak, że ze skutku tego może skorzystać cesjonariusz – powód w niniejszej sprawie, który nie jest bankiem, oraz z innych skutków prawnych uprzywilejowanego trybu dochodzenia i egzekwowania roszczenia przez banki na podstawie art. 96-98 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (j.t. Dz. U. z 2015 r., poz. 128; dalej Pr. bank.).

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego przerywa na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. bieg przedawnienia jako czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC z 2005 r., nr 4, poz. 58, wyroki 23 listopada 2011 r., IV CSK 156/11, OSNC - ZD z 2013 r., nr 1, poz. 7, z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 203/11, OSP z 2014 r., nr 6, poz. 60, z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, z dnia 22 stycznia 2008 r., V CSK 386/07, z dnia 21 maja 2010 r., II CSK 614/09, z dnia 4 października 2012 r., I CSK 90/12 - nie publ.). Rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia następuje bądź z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania klauzulowego, bądź z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego, w tym jego umorzenia (art. 826 k.p.c.) a wyjątek stanowi umorzenie na podstawie art. 823 lub 825 pkt 1 k.p.c. albo zwrot wniosku, które niweczą materialnoprawne skutki przerwy przedawnienia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, OSNC z 2015 r., nr 12, poz. 137, wyroki z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02, OSP z 2004 r., nr 11, poz. 141, z dnia 23 stycznia 2007 r., V CSK 386/07, z dnia 14 kwietnia 2011 r., IV CSK 439/11, z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14 - nie publ.). Umorzenie postępowania z urzędu z przyczyny bezskuteczności egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. powoduje, że bieg przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym rozpoczyna się na nowo.

W razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu.

W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym.

Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r., nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC z 2007 r., nr 1, poz. 4, z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14 (nie publ.), przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela.

Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem.

W rezultacie podmiot, który nabywa wierzytelność od banku nie może skorzystać z dobrodziejstwa związanego z bankowym tytułem wykonawczym, a w konsekwencji i dalszych czynności, jakie były podejmowane na podstawie tego tytułu wykonawczego, a w szczególności przerwania biegu terminu przedawnienia, zarówno na skutek nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi wykonawczemu, jak i wszczęcia na jego podstawie postępowania egzekucyjnego.

Z uwagi na powyższe powód w niniejszej sprawie nie mógł skutecznie powoływać się na przerwanie biegu terminu przedawnienia roszczeń dochodzonych pozwem. Wobec tego, że umowa pożyczki z dnia 28 sierpnia 2008 r., łącząca powoda z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. została mu wypowiedziana przez ten Bank pismem z dnia 28 listopada 2012 r., które pozwany odebrał w dniu 10 grudnia 2012 r., a 30 dniowy termin wypowiedzenia upłynął z dniem 9 stycznia

2013 r., to wówczas tj. z początkiem 10 stycznia 2013 r., całe roszczenie ww. Banku stało się wymagalne, gdyż umowa uległa rozwiązaniu, w związku z czym przedawniło się po upływie 3 lat od tej daty, tj. z końcem dnia 9 stycznia 2016 r., i z początkiem dnia 10 stycznia 2016 r., było już roszczeniem przedawnionym. Skoro zaś powód wniósł pozew do Sądu w niniejszej sprawie dopiero w dniu 21 czerwca 2016 r., a zatem po upływie terminu przedawnienia, gdyż między 10 stycznia 2013 r., a 10 stycznia 2016 r., nie nastąpiły żadne zdarzenia przerywające bieg terminu przedawnienia, na które powód mógłby powołać się skutecznie w niniejszej sprawie, to powództwo obejmujące to roszczenie, jako przedawnione należało oddalić, gdyż pozwany skutecznie podniósł zarzut przedawnienia ww. roszczeń.

Zwrócić przy tym uwagę trzeba, że Sąd badał niniejszą sprawę wyłącznie w określonych granicach podmiotowo przedmiotowych i jednocześnie nie badał jej w innych granicach, a w szczególności z perspektywy, gdy o ochronę sądową wystąpiłby (...) Bank S.A. z siedzibą w W..

Z uwagi na zasadność zarzutu przedawnienia niezasadne było badanie pozostałych zarzutów podniesionych przez pozwanego, gdyż wynik tego badania nie wpłynąłby na zapadłe rozstrzygnięcie.

Mając na uwadze powyższe Sad orzekł, jak w pkt 2 sentencji wyroku.

Odnośnie żądania zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda ustawowych odsetek za opóźnienie w zakresie ponad jednokrotność tych odsetek od kwoty 190.000,00 zł od dnia 21 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty, Sąd umorzył postępowanie w trybie art. 355 k.p.c. z uwagi na cofnięcie powództwa, co do tego żądania.

Mając na uwadze powyższe Sad orzekł, jak w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zasądając, mając na uwadze wynik postępowania, od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składają się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym w stawce minimalnej ustalone zgodnie z przepisem § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia pozwu w niniejszej sprawie, tj. 21 czerwca 2016 r. (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.), tj. 7.200 zł oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa procesowego zawodowemu pełnomocnikowi w wysokości 17 zł.

Mając na uwadze powyższe Sad orzekł, jak w pkt 3 sentencji wyroku.